Mehmet ÖZÇELİK tarafından yazıldı.
Çarşamba, 24 Kasım 2010 12:19 -

KUR’AN-DA KÜTİBE SÖZCÜĞÜ

Kur’an-ı Kerim-de Kütibe sözcüğü 13 defa geçmektedir.7 defa ile en çok Bakara suresinde zikredilmektedir.

Bakara 183 ve 246.âyetlerde 2 kere geçmektedir.

Kütibe;meçhul fiil olup; yazılmış,emredilmiş,hükmedilmiş,borçlandırılmış, yüklenmiş, farz kılınmış gibi sorumluluk ifade eden anlamlara gelmektedir.

Hükme ve karara bağlanmış meseleler için ifade edilir.Karar defterine yazılarak tescillenmeyi ifade eder.İnsanın sicil defteri,karar defteri.

Gerek insanların kendi yaptıklarının,taleblerinin veya direkmen Allah’ın o insanlara yüklemiş olduğu bir yükümlülük ve mükellefiyettir.

Peygamberimiz hayatında bu duruma karşı gayet hassas ve dikkatli davranarak; gerek çok soru sorulmasını ve gerekse de teravih namazı gibi müdavemeti ve sık sık yapmayı terk etmiştir.Ümmetinin zorluğa düşmemesi için bazı durumlarda terketmiş ve uygulamadan kaçınmıştır.

“Ey iman edenler! Öldürülenler hakkında size kısas farz kılındı. Hüre hür, köleye köle,

kadına kadın (öldürülür). Ancak her kimin cezası, kardeşi (öldürülenin velisi) tarafından bir miktar bağışlanırsa artık (taraflar) hakkaniyete uymalı ve (öldüren) ona (gereken diyeti) güzellikle ödemelidir. Bu söylenenler, Rabbinizden bir hafifletme ve rahmettir. Her kim bundan sonra haddi aşarsa muhakkak onun için elem verici bir azap vardır." [1]

"Birinize ölüm geldiği vakit bir hayır -bir mal- bırakacaksa, babası ve anası ve en yakın akrıbası için meşrubir surette vasıyyet etmek müttekiler üzerine icrası vacib bir hak olarak üzerinize yazıldı." [2]

"Ey iman edenler! Oruç, sizden öncekilere farz kılındığı gibi size de farz kılındı. Umulur ki korunursunuz." [3]

"Hoşunuza gitmediği halde savaş size farz kılındı. Sizin için daha hayırlı olduğu halde bir şeyi sevmemeniz mümkündür. Sizin için daha kötü olduğu halde bir şeyi sevmeniz de mümkündür. Allah bilir, siz bilmezsiniz." [4]

"Musa'dan sonra, Benî İsrail'den ileri gelen kimseleri görmedin mi? Kendilerine gönderilmiş bir peygambere: «Bize bir hükümdar gönder ki (onun komutasında) Allah yolunda savaşalım» demişlerdi. «Ya size savaş yazılır da savaşmazsanız?» dedi. «Yurtlarımızdan çıkarılmış, çocuklarımızdan uzaklaştırılmış olduğumuz halde Allah yolunda neden savaşmayalım?» dediler. Kendilerine savaş yazılınca, içlerinden pek azı hariç, geri dönüp kaçtılar. Allah zalimleri iyi bilir." [5]

"Sonra o kederin arkasından Allah size bir güven indirdi ki, (bu güvenin yol açtığı) uyuklama hali bir kısmınızı kaplıyordu. Kendi canlarının kaygısına düşmüş bir gurup da, Allah'a karşı haksız yere cahiliye devrindekine benzer düşüncelere kapılıyorlar, «Bu işten bize ne!» diyorlardı. De ki: İş (zafer, yardım, herşeyin karar ve buyruğu) tamamen Allah'a aittir. Onlar, sana açıklayamadıklarını içlerinde gizliyorlar. «Bu işten bize bir şey olsaydı, burada öldürülmezdik» diyorlar. Şöyle de: Evlerinizde kalmış olsaydınız bile, öldürülmesi takdir edilmiş olanlar, öldürülüp düşecekleri yerlere kendiliklerinden çıkıp giderlerdi. Allah, içinizdekileri yoklamak ve kalplerinizdekileri temizlemek için (böyle yaptı). Allah içinizde ne varsa hepsini bilir." [6]

"Kendilerine, ellerinizi savaştan çekin, namazı kılın ve zekâtı verin, denilen kimseleri

görmedin mi? Sonra onlara savaş farz kılınınca, içlerinden bir gurup hemen Allah'tan korkar gibi, hatta daha fazla bir korku ile insanlardan korkmaya başladılar da «Rabbimiz! Savaşı bize niçin yazdın! Bizi yakın bir süreye kadar ertelesen (daha bir müddet savaşı farz kılmasan) olmaz mıydı?» dediler. Onlara de ki: «Dünya menfaati önemsizdir, Allah'tan korkanlar için ahiret daha hayırlıdır ve size kıl payı kadar haksızlık edilmez.» [7]

“Senden kadınlar hakkında fetva istiyorlar. De ki, onlara ait hükmü size Allah açıklıyor: Kitap'ta, kendileri için yazılmışı (mirası) vermeyip nikâhlamak istediğiniz yetim kadınlar, çaresiz çocuklar ve yetimlere karşı âdil davranmanız hakkında size okunan âyetler (Allah'ın hükmünü apaçık ortaya koymaktadır). Hayırdan ne yaparsanız şüphesiz Allah onu bilmektedir.” [8]

“Medine halkına ve onların çevresinde bulunan bedevî Araplara Allah'ın Resûlünden geri kalmaları ve onun canından önce kendi canlarını düşünmeleri yakışmaz. İşte onların Allah yolunda bir susuzluğa, bir yorgunluğa ve bir açlığa dûçar olmaları, kâfirleri öfkelendirecek bir yere (ayak) basmaları ve düşmana karşı bir başarı kazanmaları, ancak bunların karşılığında kendilerine salih bir amel yazılması içindir. Çünkü Allah iyilik yapanların mükâfatını zayi etmez.” [9]

“Onlar, -küçük olsun, büyük olsun- bir harcama yapmazlar ve bir vadiyi aşmazlar ki, Allah kendilerini işlediklerinden daha güzeliyle mükafatlandırmak için onların hesaplarına yazmış olmasın!” [10]

“ (O şeytanki) hakkında şöyle hüküm verilmiştir: Şüphesiz kim onu dost edinirse, o muhakkak onu saptırır ve doğruca cehennem azabına götürür.” [11]

MEHMET ÖZÇELİK

19-11-2010

---

[1] Bakara.178.

[2] Bakara.180.

[3] Bakara.183.

[4] Bakara.216.

[5] Bakara.246.

[6] Âl-i İmran.154.

[7] Nisa.77.

[8] Nisa.127.

[9] Tevbe.120.

[10] Tevbe.121.

[11] Hac.4.